

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: Zprávy z Chebu z.s.**, se sídlem K Nemocnici 2375/2a, Cheb, *zastoupeného Mgr. Liborem Duškem, advokátem, se sídlem K Nemocnici 2375/2a, Cheb*, proti **žalované: CHEVAK Cheb a.s.**, se sídlem Tršnická 4/11, Hradiště, Cheb, *zastoupené JUDr. Ing. Jiřím Kurucem, advokátem, se sídlem I.P.Pavlova 568/38, Karlovy Vary*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.11.2015, zn. 03483/2015, KPP 2598/2015, o odmítnutí žádosti žalobce o informace ze dne 11.10.2015

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27.11.2015 sp.zn. 03483/2015, KPP2598/2015 a rozhodnutí žalované ze dne 26.10.2015 se z r u š u j í a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je p o v i n n a nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.800 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Libora Duška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce podal dne 10.11.2015 k žalované žádost (datovanou dne 7.10.2015) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „InfoZ“ nebo „zákon o svobodném přístupu k*

informacím“). Žádal o poskytnutí seznamu evidovaných pohledávek žalobce z titulu vydaných a neuhrazených faktur a dále pohledávek z titulu půjček a poskytnutých záloh, a to ke dni 31.8.2015. O uvedené žádal v rozlišení po jednotlivých dlužnících s tím, že za každého dlužníka postačuje souhrnná částka. V souladu s § 14 odst. 1 InfoZ žádal o poskytnutí informací formou elektronické pošty.

Žalovaná cestou Gmailu na žádost odpověděla zprávou ze dne 26.10.2015, ve které uvedla, že již v minulosti žalobce informovala, že se nepovažuje za subjekt, který musí povinně zveřejňovat informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Sdělila, že se problematice neuhrazených faktur a záloh trvale věnuje, pohledávky jsou řádně vymáhané a v případech insolvenční přihlašované do insolvenčního řízení.

O odvolání žalobce rozhodl předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 27.11.2015, sp.zn. 03483/2015, KPP2598/2015, ve kterém zopakoval, že již dříve žalobce informovali, že se žalovaná nepovažuje za subjekt, který musí povinně zveřejňovat informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Pro případ, že by žalovaná požadované informace poskytla, porušila by zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (*dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“*). Ke zveřejnění jmen a údajů o dluhu dlužníků je třeba, aby tito dlužníci se zveřejněním požadovaných informací souhlasili. Dle dostupných informací by Úřad pro ochranu osobních údajů jednoznačně považoval poskytnutí požadovaných informací žalovanou jako nepřípustné zasahování do soukromí osob.

Žalobce se žalobou domáhal jednak zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27.11.2015, zn. 03483/2015, KPP 2598/2015 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), jednak aby byla soudem žalované nařízeno poskytnout žalobci informace v rozsahu jeho žádosti ze dne 11.10.2015, tedy poskytnout seznam evidovaných pohledávek z titulu vydaných a neuhrazených faktur, dále pohledávek z titulu půjček a poskytnutých záloh, a to ke dni 31.8.2015, vše uvedené v rozlišení po jednotlivých dlužnících (za každého dlužníka stačí uvést jednotlivá částka), a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. In eventum, pokud by soud dospěl k závěru, že v této věci dosud nebylo vydáno rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“*) navrhoval žalobce, aby soud žalované nařídil vyřídit žádost žalobce o informace odeslanou dne 11.10.2015, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku. V obou případech žalobce požadoval náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Dle žalobce jsou naplněny podmínky § 16 odst. 4 InfoZ a soud by měl přezkoumat důvody neposkytnutí informací žalovanou, neboť dopis žalované ze dne 27.11.2015 je v materiálním smyslu rozhodnutím podle § 65 s.ř.s., i když postrádá formální znaky rozhodnutí. Podle usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV ÚS 233/02, je třeba k pojmu „rozhodnutí“ přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy.

Žalovaná je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfoZ. Tento svůj právní názor žalobce opíral o judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Zmínil nález

Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 (Letiště Praha, st.p.), v němž Ústavní soud stanovil obecná kritéria pro určení konkrétního subjektu veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 Infor (převaha typických znaků – vznik, zřizovatel, ovládání, dohled, účel). Dále zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2008, čj. 8 As 57/2006-67 (FC Hradec Králové a.s.), v němž Nejvyšší správní soud modifikoval tato obecná kritéria na obchodní korporace založené dle soukromého práva.

Žalobce aplikoval kritéria citované judikatury na žalovanou. Kritérium vzniku subjektu odůvodnil tím, že ve výroční zprávě pro rok 2011 (str. 4 v kapitole „Historie, současnost, výhled“) umístěné na webových stránkách žalované je podrobně popsán vznik žalované i historie, která jejímu vzniku předcházela, tj. od odštěpného závodu Západočeské vodovody a kanalizací přes státní podnik až po zápis stávající společnosti do obchodního rejstříku k 1.1.1994, kdy došlo k bezplatnému převedení majetku státu na obce. U zrodu současné společnosti stály především města a obce okresu Cheb a tyto veřejnoprávní korporace vložily do společnosti svůj provozní a infrastrukturní vodárenský majetek (za tímto účelem převzatý od státu) a dohromady vlastnily 90,8 % všech akcií společnosti. Žalovaná tedy vznikla především jako společnost s více než 90 % vlastnickým kapitálem měst a obcí, tedy veřejnoprávních korporací. Kritérium zřizovatele subjektu žalobce odůvodnil tím, že v roce 1998 schválila řádná valná hromada žalované zvýšení základního jmění formou peněžitého vkladu zahraniční společnosti NGW GmbH Duisburg (dnes Gelsenwasser AG Gelsenkirchen) ve výši 289.912.000 Kč, a tato společnost se stala akcionářem žalované s držením 30 % akcií. Města a obce na Chebsku stále vlastní dohromady většinu. Kritérium ovládání subjektu odůvodnil žalobce tím, že z výroční zprávy pro rok 2014 (str. 3, kapitola „Základní údaje“) vyplývá, že města Cheb, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně, Aš a Lázně Kynžvart disponují dohromady akciemi ve výši 56,09 %. Nutné je přičíst i část z 15,75 % ostatních akcionářů uvedených ve výroční zprávě souhrnně (Skalná, Luby), kteří disponují akciemi žalované. Veřejnoprávní korporace tak vlastní více než 50 % společnosti. Optikou zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) – (*dále jen „zákon o obchodních korporacích“*) mají vzhledem ke své majoritě rozhodující vliv na chod žalované právě veřejnoprávní subjekty. Většina zmíněných veřejnoprávních subjektů navíc jedná jako ovládající osoba ve smyslu § 75 odst. 2 zákona o obchodních korporacích, když nakládá s podílem na hlasovacích právech představujících více než 40 % všech akcií. Takové aktivity ovládajících osob podporují i veřejně dostupná mediální prohlášení zástupců těchto akcionářů o hájení veřejného zájmu při zastavení růstu vodného a stočného nebo při aktivitě změnit systém rozdělování výnosů z akcií společnosti. Kritérium dohledu nad subjektem žalobce odůvodnil tím, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.5.2008, čj. 8 As 57/2006-67 (FC Hradec Králové, a.s.) neinterpretuje dohled definovaný Ústavním soudem jako nutně vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled konkrétního subjektu ve vztahu k jinému konkrétnímu subjektu, byť i na základě předpisů soukromého práva, např. zákona o obchodních korporacích. Veřejnoprávní korporace pak tedy mohou vykonávat dohled nad činností povinného subjektu prostřednictvím jím, resp. valnou hromadou, volených orgánů společnosti i bezprostředně v rámci výkonu svých akcionářských práv. To se v praxi žalované projevuje např. i tím, že se místopředsedou představenstva v roce 2014 stal zastupitel města Chebu Ing. J.S., předsedou dozorčí rady je zastupitel města Chebu RNDr. P.V. a v dozorčí radě je řada dalších zastupitelů (např. zastupitel města Aše Ing. J.Č. zastupitel města Chebu RSDr. J.V. a další). Soukromoprávní

dohled nad žalovanou je tak vykonáván převážně veřejnoprávními korporacemi. Témata dohledu jsou běžně projednávána a diskutována na zastupitelstvech měst a obcí, jsou předmětem kritiky opozice i mediálně sledovanou záležitostí. Kritérium účelu subjektu posuzuje účel, za kterým byla instituce založena, tj. zda za účelem veřejným nebo soukromým. Instituce zřízená za veřejným účelem je dle ustálené judikatury ta, která byla zřízena k uspokojování veřejných či celospolečenských potřeb, má za účel prospět nikoli jen zájmům svým, nýbrž uspokojuje svou činností také potřeby veškerenstva nebo alespoň neurčité části subjektů, jimž činnost instituce slouží k dobru. Primárním účelem, který lze částečně dovodit z původního názvu společnosti Chebské vodovody a kanalizace, stejně jako z výročních zpráv (např. za rok 2014, str. 11 Filosofie společnosti a str. 15 Organizační struktura), ze kterých vyplývá, že je žalovaná „společnost zajišťující dodávky pitné vody a likvidaci odpadních vod“, která má mimořádnou zodpovědnost, „a proto je jednou z priorit společnosti ochrana životního prostředí, zejména zásobování obyvatelstva pitnou vodou zavazuje společnost k aktivní ochraně životního prostředí.“ Základním posláním společnosti je pak dle výročních zpráv „provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu a zajišťování základních životních potřeb našim odběratelům k jejich spokojenosti“. Z obchodního rejstříku navíc vyplývá, že společnost má jako jeden z předmětů činnosti i výrobu elektřiny. Účel společnosti je tedy primárně veřejnoprávní s cílem uspokojovat potřeby občanů, neboť v okrese Cheb dominuje na trhu s vodou a promítá se tak do zájmu 100 % domácností okresu. Z uvedeného vyplývá, že má žalovaná povahu veřejné instituce, neboť veřejné znaky zcela zásadním způsobem převažují nad znaky soukromými.

Již v odvolání žalobce upozornil na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu definující, které podniky jsou považovány za veřejnou instituci. V žalobě zmínil rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6.10.2009, čj. 2 Ans 4/2009-93, ze dne 15.10.2010, čj. 2Ans 7/2010- 175 a ze dne čj. 2 Ans 21.9.2011, čj. 2 Ans 9/2011-336 (ČEZ, a.s.): „ČEZ, a.s., je ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, veřejnou institucí povinnou poskytovat informace vztahující se k její působnosti.“ Dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, čj. 1 As 114/2011-121 (Dopravní podnik hl. m. Prahy, a. s.): „Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“ A rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.1.2014, čj. 8 As 86/2013-33 (Plzeňské městské dopravní podniky, a.s.), kde žadatel požadoval poskytnutí textu smlouvy/smluv, včetně případných dodatků, uzavřených mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky a advokátní kanceláří/kanceláři za účelem správy pohledávek. Soud judikoval, že v případě Plzeňských městských dopravních podniků nepochybně převažují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná nesouhlasila s aplikací jednotlivých kritérií žalobcem. Uvedla, že žalobce odkazuje na judikaturu obsahující obecné zásady, avšak je třeba vždy zvažovat míru naplnění obecných znaků veřejné instituce a neposuzovat je pouze formalisticky a mechanicky. Dle žalované nelze učinit závěr, že je veřejnou institucí, tedy osobou povinnou dle § 2 odst. 1

InfoZ. Neexistuje k tomu požadovaná „převaha“ znaků, jak uvádí Ústavní soud v nálezu sp.zn. I. US 260/06.

Žalobce uvádí skutečnosti, ze kterých nesprávně dovozuje absenci soukromoprávních prvků (úkonů), a opomíjí kritérium zániku, které je v případě žalované soukromoprávním úkonem. Naplněno není ani kritérium veřejného účelu, když ve stanovách žalované je uveden rozsáhlý výčet jednotlivých předmětů podnikání a provozování vodovodů a kanalizací je pouze jedním z nich.

Při posuzování kritéria rozhodujícího vlivu nelze vycházet pouze z formálního pojetí a hodnotit pouze právní úpravu postavení a činnosti určité právnické osoby, jak jsou zakotveny v příslušném právním předpisu, a nepřihlížet k faktickému postavení konkrétní právnické osoby, především k faktickým vazbám ovládnutí. Nepostačí jen sečtení akcionářských hlasů nebo akcií jednotlivých akcionářů, neboť to nevystihuje konkrétní faktický - materiální stav. Žalobce provádí pouze mechanicky součet akcií, kterými disponují obce Cheb, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně, Aš a Lázně Kynžvart, a dochází tak k výši 56,09 % ze všech emitovaných akcií žalované. Takový postup však nevyjadřuje faktickou stránku, když pro naplnění institutu povinné osoby je potřebné vycházet z pojmu rozhodujícího vlivu, který je v současné době upraven zejména v zákoně o obchodních korporacích. Připouští-li žalobce, že 30 % akcionářem žalované je společnost GELSENWASSER A.G., Gelsenkirchen, žalovaná zdůraznila, že se jedná o společnost ve formě „Public Private Partnership“, kdy společníky (akcionáři) dané „smíšené“ akciové společnosti jsou jednak subjekty jako obce a města, ale také i subjekty soukromého práva (uvedený akcionář) a vedle něho i fyzické osoby z kuponové privatizace. Ze složení akcionářů „smíšené“ akciové společnosti žalované je patrné, že nelze reálně očekávat, že by zde existovaly ovládající osoby ve smyslu § 74 odst. 3 zákona o obchodních korporacích, které by mohly uplatňovat rozhodující vliv ve společnosti. Právě z důvodů existence zcela rozdílných společníků (akcionářů), kteří vytváří akcionářskou strukturu žalované, není možné vystačit pouze s mechanickým součtem počtu jednotlivých akcií u obcí a měst, která jsou akcionáři žalované, a z toho dovodit závěr o rozhodujícím vlivu, resp. ovládnutí ze strany obcí a měst, které jsou akcionáři žalované. Vzhledem k tomu, že kritérium rozhodujícího vlivu je pro naplnění pojmu povinná osoba zásadní, vedle ostatních kritérií, je nutné provést faktické (materiální) hodnocení vztahů existujících a prosazujících se mezi akcionáři žalované.

V souvislosti s kritériem ovládnutí subjektu žalobce odkazuje na § 74 odst. 2 zákona o obchodních korporacích, který však upravuje právní domněnku ovládnutí ve vztahu k jedné osobě. Ve společnosti žalované však není akcionářem osoba, která by sama nakládala s podílem alespoň 40 % hlasů. Základním předpokladem existence ovládnutí u více osob, které v součtu nakládají s hlasy alespoň ve výši 40 %, je jednání ve shodě. Právě roztržitost zájmů jednotlivých akcionářů (obcí a měst), jež má základ mimo jiné i v různých převládajících politických zájmech u jednotlivých obcí a měst, v podstatě vylučuje jednání ve shodě. Díky roztržitosti zájmů nedošlo ani k uzavření případné dohody rozhodujících akcionářů o výkonu hlasovacích práv. Neexistence jednání ve shodě je zřejmá z rozložení hlasů při hlasování akcionářů na valných hromadách společnosti žalované a ze soudního sporu vedeného u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 49 Cm 176/2015 (žalobcem je

akcionář Františkovy Lázně, který se domáhal určení neplatnosti usnesení valné hromady žalované ze dne 10.6.2015, jež se vztahovalo k volbě členů orgánu společnosti žalované).

Žalovaná zdůraznila, že nepodléhá ani státnímu dozoru. S ohledem uvedené uzavřela, že je přesvědčena, že nenaplnuje kritéria pojmu „povinná osoba“ dle § 2 odst. 1 InfoZ. Proto také při vyřizování žádosti žalobce ze dne 11.10.2015 o poskytnutí informací nepostupovala podle příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím.

Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že i přes uvedené je žalovaná povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 InfoZ, byla žalovaná přesvědčena, že by v případě poskytnutí požadované informace o osobách a výši jejich závazků porušila zákon o ochraně osobních údajů. V té souvislosti odkázala na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 1/2001 z dubna 2001, dle kterého ke zveřejnění osobních údajů dlužníků může dojít pouze se souhlasem subjektů údajů. Stanovisko je opřeno o čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, kde je zakotveno právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě.

IV. Replika žalobce

Žalobce zdůraznil, že je žalovaná cca dvoutřetinově vlastněna veřejnými korporacemi, má monopolní postavení na trhu s vodou v okrese Cheb a veřejné korporace v ní mohou kdykoli uplatňovat rozhodující vliv. Na těchto základních faktech nemohou nic změnit ani případné interní dohody akcionářů o tom, jak se na té či oné valné hromadě hlasuje nebo aktuální politická situace ve městech a obcích vlastnících akcie.

Ke kritériu vzniku subjektu žalobce uvedl, že se o absenci soukromoprávních prvků v žalobě nezmiňoval a naopak souhlasí s tím, že každá společnost, není-li zřízena ze zákona, je formálně zřízena na základě soukromoprávního jednání. Pro hodnocení kritéria vzniku subjektu není ale směrodatná samotná právní forma vzniku, nýbrž vůle zakládajících subjektů a účel vzniku. Pokud by se přistoupilo na argumentaci žalované, pak nemůže být žádná obchodní korporace, nevznikla-li ze zákona, povinným subjektem, neboť vždy by byl její vznik nebo zánik doprovázen soukromoprávním prvkem. Dle žalobce je argumentace žalované formalistická a odhlíží od účelu založení subjektu za účasti měst, obcí a Fondu národního majetku. Žalobce v té souvislosti citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, čj. 1 As 114/2011-121 a z Výroční zprávy žalované z roku 2008. Pokud by založení nepředcházely veřejnoprávní úkony jako důsledek projevu vůle veřejnoprávních korporací, žalovaná společnost by nikdy nevznikla.

Většina výnosů žalované plyne z monopolního postavení na trhu s vodou. Žalovaná se snaží marginalizovat hlavní a stěžejní předmět svého podnikání, když uvádí, že provozování vodovodů a kanalizací je pouze jedním z rozsáhlého výčtu jednotlivých předmětů podnikání. Z Výroční zprávy žalované za rok 2014 se na str. 55 lze dočíst, že z celkových výnosů žalované ve výši 318 milionů korun činí výnosy z vodného a stočného drtivou většinu přesahující 300 milionů korun. Výčet minoritních nebo jen formálně zapsaných předmětů činnosti proto nemůže sloužit k odvedení pozornosti od hlavního předmětu podnikání. V opačném případě by takový přístup mohl u povinných subjektů sloužit k obcházení zákona,

když zaregistrování dalších předmětů podnikatelské činnosti je dnes poměrně jednoduchou administrativní záležitostí. Uplatnění rozhodujícího vlivu ve společnosti je vždy otázkou vůle měst a obcí. Žalobce sice nedisponuje výpisem z hlasování na valných hromadách společnosti, aby mohl určit, zda a kdy veřejnoprávní akcionáři jednali či nejednali ve shodě. Má však k dispozici vyjádření jednotlivých regionálních politiků (a zároveň členů představenstva žalované), kteří vyzývají k zastavení růstu cen vodného a stočného a k blokaci výplaty prioritních dividend soukromému německému akcionáři NGW. Stejně tak se v červnu 2014 prostřednictvím veřejných diskusí na zastupitelstvech a po petici občanů přehodnotil návrh změny stanov žalované, který původně počítal se zvýšením hlasovacího kvóra na 75 % přítomných akcionářů pro vybrané otázky (např. další změnu stanov či zvýšení základního kapitálu). Tím by došlo k nevýhodnému postavení veřejnoprávních akcionářů. Díky shodě veřejnoprávních akcionářů k tomu ale nedošlo. Aktuální politická situace v jednotlivých městech či obcích, stejně jako interní dohody politiků s ostatními akcionáři, jsou pomíjivým jevem a nic nemohou změnit na skutečnosti, že města a obce rozhodujícím vlivem ve společnosti fakticky disponují a je pouze na jejich vůli, ve kterém konkrétním hlasování jej uplatní. O to spíše má mít veřejnost přístup k informacím o dění ve společnosti, aby mohla jednání svých zástupců v orgánech žalované společnosti s monopolním postavením na trhu s vodou snadněji kontrolovat.

K tvrzenému rozporu se zákonem na ochranu osobních údajů je dle žalobce třeba přistupovat ve více rovinách. 1. Žalobce požaduje po žalované určitou množinu informací, kterou vedle jmen a příjmení dlužníků tvoří například výše pohledávky nebo datum jejího vzniku. Zákon o svobodném přístupu k informacím je postaven na principu, že vyskytuje-li se v množině informací část, na kterou nemá žadatel právní nárok, povinný subjekt ji sice neposkytne, ale zbytek beze zbytku poskytne. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2004, sp. zn. 7 A 3/2002: „*Pokud jde o rozsah, v jakém lze odmítnout poskytnutí osobních údajů, Nejvyšší správní soud má za to, že osobním údajům je poskytnuta dostatečná ochrana již jejich znečitelněním v autentickém textu a proto nelze odmítnout poskytnout celou ucelenou část textu tyto údaje obsahující.*“ 2. Stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů se týká pouze fyzických osob, nikoliv právnických. Žalobce předpokládal, že část údajů tvoří i pohledávky osob právnických a nic tedy nebrání jejímu poskytnutí. 3. V případě, že část informací požadovaná žalobcem nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím a žalovaná je nemůže ze zákonných důvodů poskytnout, nezbavuje ji to povinnosti ve věci rozhodnout, tedy vydat negativní správní akt (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.06.2009, čj. 2 As 44/2008-72: „*Přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, jej nezbavuje povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) podané v režimu tohoto zákona.*“ 4. Žalovanou odkazované stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů je nutno vnímat jen jako právně nezávazný obecný názor, se kterým se pro posuzovaný případ žalobce neztotožňuje ani pokud jde o osobní údaje fyzických osob.

V. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Zástupce žalobce uvedl, že žalovaná vytýká žalobci, že provádí pouze mechanické součty akcionářských hlasů nebo akcií a nezohledňuje faktický stav spočívající v

roztříštěnosti zájmů jednotlivých měst a obcí, které jsou akcionáři žalované. Žalobce zdůraznil, že nelze abstrahovat pouze situace, v nichž se projevil aktuální střet politických zájmů představitelů jednotlivých měst, nýbrž je nutno vzít v potaz, že veřejné subjekty, tedy územní samosprávné celky, mají faktickou možnost společnost ovládat a také toho řádně využívají, jak bylo doloženo v konkrétních případech. Na věc je nutno nahlížet i v kontextu dalších kritérií, mimo jiné i kritéria účelu subjektu. Žalovaný vznikl za účelem zajišťování potřeb odběratelů vody a v rámci svého základního poslání má majoritní postavení v oblasti provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu na územích měst a obcí, tedy akcionářů. Žalobce připustil, že se zástupci měst a obcí v některých případech nebyli schopni dohodnout na základních otázkách týkajících se společnosti, považoval však za nepřijatelné, aby v důsledku tohoto selhání politické reprezentace pozbyla veřejnost možnost získávat informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Jejich politická roztříštěnost je naopak dalším argumentem pro posouzení, že je žalovaná povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Zástupce žalované uvedl, že si je žalovaná vědoma stávající judikatury. Žalovaná vznikla jako řada jiných společností prostřednictvím Fondu národního majetku v rámci privatizace. Z toho však nelze usuzovat, že je veřejnou institucí. Je potřebné vidět i způsob zániku, jak to zdůrazňuje Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. Do zániku této společnosti stát v podstatě nemá právo hovořit. Tato podmínka tedy není naplněna, jak by se očekávalo v případě veřejné instituce. Podstatné dále je, že zde není dominantní, eventuálně ovládající osoba, která by disponovala hlasy 40 % a výše. Naopak je tu rozhodující akcionář, který má 30 %. Pokud se jedná o další hlasy akcionářů především obcí a měst, je potřebné posuzovat jejich možnost ovlivňovat, delegovat a rozhodovat o fungování společnosti s ohledem na případné jednání ve shodě. Nelze jen fakticky konstatovat součet akcionářských hlasů a dovozovat splnění podmínky ovládnutí společnosti. Naopak s ohledem na prosazování politických zájmů jednotlivých akcionářů je domněnka ovládnutí společnosti ve shodě vyvratitelná, a to běžným normálním a faktickým životem a rovněž s odkazem na průběh valných hromad, kde se prosazují politické zájmy, regionální zájmy jednotlivých subjektů, jednotlivých obcí, jednotlivých měst. Ovládající osoby jednající ve shodě tak nepřesahují 40 % podílu na hlasovacích právech. Není rovněž splněna podmínka kontroly řízení ze strany státu. Poslední obecnou podmínkou pro povinnou osobu je veřejně prospěšné fungování. Při jejím posouzení však nelze jen vzít finanční objemy z této činnosti (zisky) a pokládat je za rozhodující kritérium. Zástupce žalované závěrem zdůraznil nutnost ochrany osobních údajů a v té souvislosti zmínil Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), účinného od 25.5.2018 (*dále jen „Nařízení EU 2016/679“*). Úprava ochrany osobních údajů je v uvedeném předpisu oproti stávající úpravě zásadnější. I když má být v této právní věci rozhodováno podle účinného hmotného předpisu, nemělo by být uvedené nařízení opomenuto. Lze totiž předpokládat, že další případné spory se povedou za účinnosti této směrnice.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba je důvodná.

Právní hodnocení

Podle § 2 odst. 1 InfoZ: *„Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.“*

Předmětem sporu mezi účastníky je především řešení právní otázky, zda je žalovaná veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 InfoZ a je tak povinným subjektem, který má podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k její působnosti. Dle žalobce je žalovaná veřejnou institucí a žalobce svoji argumentaci opírá o judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Dle žalované nelze na obchodní společnost žalované aplikovat kritéria dle stávající judikatury rozhodná pro posouzení, zda je či není určitý subjekt veřejnou institucí, jak to v žalobě a v replice činí žalobce.

Zásadními rozhodnutími, v nichž se Ústavní soud zabýval výkladem příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím a výkladem pojmu veřejná instituce, jsou jeho nálezy ze dne 27.2.2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, a ze dne 24.1.2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>. Především v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 Ústavní soud mj. konstatoval, že při posuzování povahy konkrétního subjektu je třeba reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s aspekty veřejnoprávními a rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé potom je, které aspekty převažují. Zařazení posuzované instituce pod instituci veřejnou či soukromou tak musí vyplývat z „převahy“ znaků, které jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Za relevantní kritéria pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, Ústavní soud označil: 1) způsob vzniku (zániku) instituce z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu; 2) hledisko osoby zřizovatele (zda je zřizovatelem instituce stát či nikoli); 3) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (tj. zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli); 4) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce; 5) veřejný nebo soukromý účel instituce.

V citovaném nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že posuzovaný subjekt, státní podnik Letiště Praha, představuje veřejnou instituci. Nejvyšší správní soud pak v navazující judikatuře (zejména rozsudek ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67, publikovaný pod č. 1688/2008 Sb. NSS) vztáhnul uvedenou obecnější argumentaci Ústavního soudu také na instituce, jejichž zřizovateli (a potažmo i subjekty vytvářejícími orgány institucí a vykonávajícími dohled nad činností institucí) jsou územní samosprávné celky a jejich orgány. Vyšel přitom z okruhu povinných osob, kdy představují-li vedle státních orgánů

a územních samosprávných celků a jejich orgánů další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií. Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno toliko ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoli však již k druhé. Opačný, restriktivní výklad by totiž mohl vést „*k vyloučení dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávných celků a jejich orgánů v důsledku prostého zakládání společností soukromého práva*“. Nejvyšší správní soud přitom v citovaném rozsudku dovedl, že společnost FC Hradec Králové, a.s., jejímž zakladatelem a jediným akcionářem je statutární město Hradec Králové, představuje veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dále je možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.10.2009, čj. 2 Ans 4/2009-93, publikovaný pod č. 1972/2010 Sb. NSS, dle kterého je veřejnou institucí povinnou poskytovat informace vztahující se k její působnosti také společnost ČEZ, a. s., a to navzdory námitkám, že dosavadní výklad pojmu veřejná instituce je příliš rozšiřující a že jmenovaná společnost není uzpůsobena k postupu dle procedur vyžadovaných citovaným zákonem (tj. k vydávání správních rozhodnutí apod.). Obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud ohledně společnosti ČEZ, a.s. v rozsudcích ze dne 15.10.2010, čj. 2 Ans 7/2010-175, a ze dne 21.9.2011, čj. 2 Ans 9/2011-336. S ohledem na charakter nyní soudem posuzovaného subjektu (žalované) je vhodné zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, čj. 1 As 114/2011-121, publikovaný pod č. 2494/2012 Sb. NSS, dle kterého: „*Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*“. Rovněž v rozsudku ze dne 28.1.2014, čj. 8 As 86/2013-33, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě Plzeňských městských dopravních podniků, a.s. nepochybně převažují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 InfoZ. Zde žadatel požadoval poskytnutí „textu smlouvy nebo smluv, včetně případných dodatků, uzavřených mezi Plzeňskými městskými dopravními podniky a advokátní kanceláří/kancelářemi za účelem správy pohledávek.

Lze tak shrnout, že z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá souhrn kritérií (viz výše body 1 až 5), která je třeba posuzovat při rozhodování o tom, zda určitý subjekt představuje veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (způsob vzniku, osoba zřizovatele, subjekt vytvářející jednotlivé orgány posuzované instituce, existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce a její veřejný nebo soukromý účel). U konkrétního subjektu nemusí být naplněn veřejnoprávní aspekt ve všech těchto znacích, ale bude postačovat převaha znaků typických pro veřejnou instituci. Krajský soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od citované judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu a v případě Plzeňských městských dopravních podniků, a.s. i od své judikatury odchýlit. Lze připustit, že některým subjektům (zejména subjektům majícím formu soukromoprávní společnosti) může v praxi dodržování postupů předepsaných zákonem o svobodném přístupu k informacím činit jisté potíže. To však nemůže být důvodem k tomu, aby na poskytování informací zcela rezignovaly. Omezení (či dokonce vyloučení) práva na poskytování informací by v takovém případě směřovalo nejen proti vlastnímu smyslu a účelu samotného zákona o svobodném přístupu k informacím, ale i proti ústavně zaručenému právu garantovanému čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

V demokratickém právním státě představuje právo na informace jednu ze záruk zákonnosti, bez informací nelze účinně vykonávat kontrolu.

Z listinných důkazů, které krajský soud provedl při ústním jednání, zejména z aktuálního výpisu z obchodního rejstříku, stanov žalované a z výročních zpráv žalované za rok 2008, za rok 2011 a za roky 2014 až 2016 vyplynulo, že je žalovaná akciovou společností. Dle výroční zprávy za rok 2011 (str. 4): *„Rozsah území, na kterém vykonává služby naše společnost, byl vymezen správním uspořádáním okresu v r. 1960. Tehdy vznikla Okresní vodohospodářská správa, řízená Okresním národním výborem v Chebu. V roce 1977 došlo na celém území republiky k integraci okresních podniků do krajských celků. V našem případě vznikl státní podnik Západočeské vodovody a kanalizace a okres Cheb byl vodárensky zajišťován odštěpným závodem 02 Cheb. Tento závod se k 1.1.1991 osamostatnil pod názvem Vodovody a kanalizace Cheb, státní podnik. Akciová společnost Chebské vodovody a kanalizace byla založena Fondem národního majetku a zapsaná do obchodního rejstříku k 1.1.1994. V rámci privatizačního projektu byla přijata varianta typu smíšené akciové společnosti, do které města a obce okresu Cheb, po předchozím převedení majetku na obce ze strany státu (s výjimkou tří malých obcí), vložily svůj provozní a infrastrukturní vodárenský majetek.“* Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná vznikla na základě veřejnoprávního úkonu. Namítá-li žalovaná, že je nutno posoudit v rámci tohoto kritéria také způsob zániku, který za situace, že je žalovaná akciovou společností může být proveden toliko na základě soukromoprávního úkonu např. podle příslušných ustanovení zákona o obchodních korporacích, pak je nutno dát žalované za pravdu. Tuto skutečnost je však nutno posoudit v souladu s dalšími kritérii, zejména s kritériem ovládnutí instituce a kritériem účelu této instituce. Pokud je vnímán zánik akciové společnosti žalované toliko hypoteticky, pak je pravdou, že k němu může dojít jen na základě soukromoprávního úkonu. V takovém případě je však nutno posoudit kritérium vzniku a zániku instituce tak, že převažuje veřejnoprávní zájem, který tu byl na jejím vzniku jako akciové společnosti, jenž byl dán zájmem územně samosprávných celků, tedy veřejnoprávních korporací. Zcela zásadním argumentem je pak účel této instituce, tedy vodohospodářská správa daného území. Přičemž není pochyb o tom, že hospodaření s vodou se řadí mezi základní veřejné zájmy společnosti. Ohledně kritéria vzniku a zániku žalované jako instituce tak převažují veřejnoprávní aspekty.

Hledisko osoby zřizovatele souvisí se vznikem instituce. Například z jednotlivých výročních zpráv žalované je zřejmé, že jejím zřizovatelem při vzniku byly jednotlivé obce, tedy územně samosprávné celky. Ve výroční zprávě za rok 2011 (str. 4) je k tomu uvedeno: *„Obce tak získaly rozhodující postavení ve společnosti, kdy z celkového počtu 676.461 ks vydaných akcií vlastnily 90,8 %. V průběhu druhé vlny kupónové privatizace bylo předáno 5,2 % akcií tzv. DIKům a další akcie byly převedeny na Restituční investiční fond (3 %) a Nadační fond (1 %). Největšími akcionáři se v této době stala města Cheb (21,73 % akcií), Mariánské Lázně (21,59 %), Aš (17,26 %), Františkovy Lázně (6,90 %) a Lázně Kynžvart (6,46 %).“* Kritérium osoby zřizovatele je tak nutno posoudit jako veřejnoprávní, neboť zřizovateli žalované byly územně samosprávné celky.

Kritérium ovládnutí subjektu je nutno posoudit s ohledem na další vývoj žalované akciové společnosti. Dle výroční zprávy za rok 2011: *„V roce 1998 schválila řádná valná hromada společnosti zvýšení základního jmění formou peněžitého vkladu zahraniční*

společnosti NGW GmbH Duisburg, dnes Gelsenwasser AG Gelsenkirchen, ve výši 289.912.000 Kč. Tato firma se tak stala největším akcionářem společnosti s držením 30 % z celkově vydaných akcií. Základní jmění bylo navýšeno na částku 966 373 000 Kč. V roce 1999 schválila valná hromada nový název společnosti – CHEVAK Cheb, a.s. K další změně ve výši základního kapitálu došlo v roce 2002, kdy představenstvo společnosti rozhodlo o jeho navýšení částkou 123.718.000 Kč na základě nepeněžitého vkladu, který představoval vodohospodářský majetek měst Mariánské Lázně, Františkovy Lázně, Cheb a Aš a dále obcí Odrava, Dolní Žandov a Libá. Stav základního kapitálu tak vzrostl na 1.090.091.000 Kč.“ Uvedená společnost vstoupila do žalované akciové společnosti jako Public Private Partnership, jak uvádí žalovaná. Uvedený způsob partnerství veřejného a soukromého sektoru vzniká za účelem využití zdrojů a schopností soukromého sektoru při zajištění veřejné infrastruktury nebo veřejných služeb a je-li odborně aplikováno, zvyšuje kvalitu a efektivnost veřejných služeb. Spolupráce v oblasti vodárenství je jedním z typických příkladů. Při posouzení tohoto kritéria je však třeba vzít v úvahu celkovou strukturu akcionářů, jak to činí žalobce v žalobě. Dle výročních zpráv za roky 2014 – 2016 činí struktura akcionářů: „*Gelsenwasser AG Gelsenkirchen náleželo 28,16%, Město Cheb 17,29%, Město Mariánské Lázně 14,78%, Město Aš 10,19%, Město Františkovy Lázně 10,14 %, Město Lázně Kynžvart 3,69 %, Ostatní akcionáři 15,75 %.*“ Jak uvádí žalobce, v rámci souhrnně označených ostatních akcionářů jsou i např. obce Skalná a Luby. Soud se proto shoduje s žalobcem, že územně samosprávné celky, tedy veřejnoprávní korporace, vlastní více než 50 % žalované společnosti. Nahlíženo optikou zákona o obchodních korporacích mají územně samosprávné celky rozhodující vliv na chod žalované společnosti a je jejich právem jednat jako ovládající osoba ve smyslu § 75 odst. 2 zákona o obchodních korporacích, když nakládají s podílem na hlasovacích právech představujících více než 40 % všech akcií. Pokud jde o různé zájmy jednotlivých akcionářů či různé politické vlivy působící na jejich rozhodování (např. cena vodného a stočného) nelze tyto otázky zohledňovat při posouzení kritéria ovládnutí subjektu jako jednání, které není v shodě, ale je nutno zohlednit faktickou možnost rozhodovat, resp. hlasovat, v rámci žalované. V rámci kritéria ovládnutí subjektu tak převažují veřejnoprávní aspekty.

Soud se ztotožnil se žalobcem i pokud jde o kritérium dohledu nad žalovaným subjektem. Vycházel při tom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2008, čj. 8 As 57/2006 – 67 (FC Hradec Králové, a.s.), podle něhož dohled definovaný Ústavním soudem nemusí být nutně vrchnostenskou kontrolou, ale lze jej vnímat jako dohled vykonávaný na základě soukromého práva, např. na základě zákona o obchodních korporacích. V daném případě tak územně samosprávné celky jako veřejnoprávní korporace vykonávají dohled nad činností žalované akciové společnosti prostřednictvím volených orgánů společnosti i bezprostředně v rámci výkonu svých akcionářských práv. Žalobce zcela správně argumentoval tím, že se to v praxi žalované projevuje např. i tím, že se místopředsedou představenstva v roce 2014 stal zastupitel města Chebu Ing. J.S. předsedou dozorčí rady je zastupitel města Chebu RNDr. P.V. a spolu s ním zasedá v dozorčí radě řada dalších zastupitelů a radních obcí - akcionářů, např. zastupitel města Aše Ing. J.Č. zastupitel města Chebu RSDr. J.V., a další. Soukromoprávní dohled nad žalovanou je tak vykonáván převážně ze strany veřejnoprávních korporací, témata dohledu jsou běžně projednávána a diskutována na zastupitelstvech měst a obcí, jsou předmětem kritiky opozice i mediálně sledovanou záležitostí.

Kritérium účelu posuzuje účel, za kterým byla instituce založena. Dle výroční zprávy za rok 2016: „*Posláním naší společnosti je dodávat spolehlivě kvalitní pitnou vodu a zpět do přírody pak vypouštět vyčištěné odpadní vody odpovídající požadavkům legislativy ochrany životního prostředí. Při naplňování tohoto poslání si uvědomujeme, že kroky, které uděláme dnes, budou mít zásadní dopad na život našich potomků v budoucnosti. Z tohoto důvodu plánujeme na základě nejmodernějších metod systematický rozvoj, obnovu a ochranu zdrojů pitné vody a celé navazující vodohospodářské sítě v našem regionu.*“ Z této výroční zprávy dále vyplývá, že je žalovaná profesionální dodavatel vodohospodářských služeb, který zásobuje pitnou vodou 85.000 obyvatel a 14.600 odběratelů ve 40 městech a obcích. Dle výroční zprávy za rok 2015: „*Dodáváme spolehlivě kvalitní pitnou vodu a zpět do přírody vypouštíme vyčištěné odpadní vody odpovídající požadavkům současné legislativy ochrany životního prostředí. Jako společnost zajišťující dodávky pitné vody a likvidaci odpadních vod má CHEVAK Cheb, a.s. mimořádnou zodpovědnost, a proto je jednou z priorit společnosti ochrana životního prostředí. Zejména zásobování obyvatelstva pitnou vodou zavazuje společnost k aktivní ochraně životního prostředí. Pouze tak lze udržet současnou vysokou kvalitu pitné vody a zachovat ji pro budoucí generace. Chceme-li pitnou vodu natrvalo získávat přirozenými procesy filtrace, musí zůstat zachován intaktní koloběh vody. Svěřený investiční majetek chceme vědomě obhospodařovat, obnovovat a rozšiřovat, aby bylo zajištěno dlouhodobé zásobování našich zákazníků. Chceme významně přispět ke službám veřejnosti a podpořit tím i ekonomický potenciál regionu.*“ Dle uvedeného byla žalovaná akciová společnost zřízena za veřejným účelem, k uspokojování veřejných potřeb, neboť v rámci daného regionu zajišťuje dodávky pitné vody a likvidaci odpadních vod s ohledem na ochranu životního prostředí. Na tom nic nemění skutečnost, že má žalovaná v obchodním rejstříku jako předmět podnikání zapsanu řadu dalších činností, neboť je zřejmé, že její hlavní činností je dodávka pitné vody a likvidace odpadních vod.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že je žalovaná ve smyslu § 2 odst. 1 InfoZ povinným subjektem, který má podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k její působnosti.

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím: „*při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*“

Dále krajský soud zvažoval, zda s ohledem na ustanovení § 16 odst. 4 InfoZ může žalované rozsudkem přímo nařídit, aby žalobci požadované informace poskytl. Vycházel při tom z blíže neodůvodněného tvrzení žalované, že by poskytnutím požadovaných informací porušila zákon o ochraně osobních údajů. Soud dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí v této části zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, které brání přezkoumat, zda byly dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nebylo tak možné, aby žalované poskytnutí požadovaných informací nařídil. Krajský soud proto toliko zrušil napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí, kterými bylo o žádosti žalobce ze dne 7.10.2015, podané dne 10.11.2015, žalovanou rozhodnuto. Řízení o žádosti se po právní moci tohoto

rozsudku bude nacházet ve stádiu po podání žádosti. Bude tak nutno, aby bylo žalovanou, jako povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InforZ, postupováno podle příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím a následně znovu rozhodnuto, a to i za situace, že žalovaná dospěje k závěru, že určité informace nemůže poskytnout ze zákonem stanovených důvodů. I takové negativní rozhodnutí je nutno přezkoumatelným způsobem, odůvodnit.

Závěr

Žaloba je důvodná. Soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vadu řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Nezákonností trpí i prvostupňové rozhodnutí, proto soud rozhodl také o jeho zrušení podle § 78 odst. 3 s.ř.s. Současně vyslovil podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VII. Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu, odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen „advokátní tarif“*) a náhradě cestovních výdajů advokáta podle vyhlášky č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (*dále jen „vyhláška č. 440/2016 Sb.“*).

Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne 27.6.2017), tj. včetně paušální částky 10.200 Kč. Soud nepřiznal advokátovi požadovanou odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu, neboť advokát neprokázal uskutečnění této porady v uvedeném rozsahu.

Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu z Chebu do Plzně a zpět vlakem, za 6 půlhodin 600 Kč (100 Kč za jednu půlhodinu).

K odměně advokáta bylo připočteno 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Náklady řízení tak činí 13.800 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

P o u ě n í: **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 27. června 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová